

Илю бързо свързва всичко наедно и, като се огледва на четири страни, изчезва въ насрѣщната улица.

— Ако даде и на леля си — не ще ни стигне...

— Ами ако вземе и ковачътъ!

— На ковача да се не дава, дѣца!

— Дайте и на него-о-о! — извиква въ плачъ осемгодишната му сестрица, скрофульозна и съ криви крака.

— Ехъ, нека, и на него! рѣшаватъ дѣцата.

— Не реви такава, като бѣсна! ще те чуе тъ-качката!

— Да вземемъ малко и бѣлъ хлѣбъ. . . и сиренце. . .

— Не, малко кашкавалъ . . . дробчета . . .

— Дробчета по-добръ, дробчета! — прошепватъ нѣколко отеднажъ и, цѣли пламнали отъ блиско щастие, се облизватъ и поглеждатъ нетърпеливо натамъ. . .

— Не иде ли още?

— Дѣца. . . гледайте, гледайте. . . какъ е по-синѣлъ и изнемощелъ! — Петко, Петко. . .

Дѣцата забравятъ за мигъ очаквания хлѣбъ и се струпватъ около болника, който иска нѣщо да имъ каже, но силни болки свиватъ устата му и гърчатъ цѣлото му тѣло.

— Той умира! — извиква Мара.

— Иде! Иде! — извиква единъ. И всички протягатъ ржцѣ.

— Цѣлъ вързопъ! Ей, Илю! По-скоро, де!

— Тукъ, тукъ! Купи ли бѣлъ хлѣбъ?

— А дробчета, дробчета?

— Насамъ, насамъ, — най-напрѣдъ на мене!